

pičih pa seveda ne zadeva toliko uredništva, ampak predstavjalce. Uredništvu se pač godi kakor v dunajski orožarnici Krpanu, ki je vzkliknil: „V čem bom pa izbiral? To je sama igrača.“ Ko bi imeli kaj prostora odveč in bi to kaj pomagalo, ponatitnili bi na tem mestu „levite“, ki smo jih čitali nekje drugod našim prelagáčem, zlasti onim, ki prelagajo iz slovanskih jezikov. Toda za to pot se moramo zadovoljiti s tem, da jim zabičimo ob kratkem ta-le navodila: 1. Prelagajte samo taka dela, o katerih je dognana sodba, da so izvrstna. 2. Prelagajte taka svetovno slavna dela samo tedaj, ako ustrezajo našim domačim razmeram, ali pa jim dajte primerno, domače lice. 3. Podajajte nam taka dela v pristni, domači, a ne v srbski, češki, ruski itd. slovenščini.

Izvestja muzejskega društva za Kranjsko. Letnika V. 1. sešitek ima nastopno vsebino: F. Kavčič: Slovenska imena koroških plemičev do l. 1500; M. S.: Podružnica sv. Petra na Vrhu; J. Barlè: Velesovski župnik J. Rahnè; A. Koblar: Kranjske cerkvene dragocenosti; S. Robič: Kranjski lišaji. Med malimi zapiski nas zanimajo „Stavnice“ in „Nemiri v Smedniku l. 1848.“

Slovensko planinsko društvo lepo uspeva. Ono nam zlasti živo priča, da Slovenci napredujemo povsod ter si osvajamo tudi take proge novodobne prosvete, kjer smo vse do najnovejšega časa kar molče prepuščali prostor popolnoma ali pa večinoma premogočni nemščini. To se je dogajalo zlasti pri raznovrstnih športih. No, hvala Bogu, sedaj imamo že tudi slovenske kolesarje, slovenske hribolazce i. t. d. Zato smo tudi „Planinski Vestnik“, novoustanovljeno glasilo „Slov. pl. društva“, prav veselo pozdravili, ne da bi nejevoljno vzkliknili: „Že zopet nov list!“, ker smo prepričani, da je pri njega ustanovitvi odločila čutna potreba, in da torej ta ni nepotrebno cepljenje pisateljskih sil, ampak blagodejno delodelje in ugodna razbremenitev zlasti leposlovnih listov. — Druga „Vestnikova“ številka nam je prinesla razen nadaljevanja o „Obleki in opravi turistovi“ in drugega drobiža tudi M. Kosa potopis „Iz Stahovice na Konja.“ Poleg zanimive vsebine nam je pohvaliti zlasti „Vestnikov“ lepi, pravilni in domači jezik.

Kaj živahno je tudi društveno gibanje, in ker še ni nastopila „planinska“ sezona, prirejali so „planinci“ vsaj društvene večere, tako šele pred kratkim časom hitro zaporedoma dva. Dne 13. t. m. je predaval prof. Orožen o Rogački gori in o krasnem razgledu s te tako nizke gore. Njen hrbet je troglaven, pot tja gori zelo zložna, čeravno se gora strma vidi. Na obronku „Pečovje“ stoji cerkvica sv. Donata. Blizu tam je otlina, kjer so častili solčnega boga Mitro (uapis je v Celju). Našli so se tam rimski novci, u. pr. ces. Gracijana. Na gori je optični telegraf, in o sv. Ivanu se zažigajo kresovi na njej. — Dne 18. t. m. je predaval prof. Borštner o Velikem Obirju ali Ojstrecu, ki je zlasti v botanskem obziru zelo zanimiv. V Kamnu na podnožju Obirjevem se je našla gotiška krsta zveličane Hildegarde, ki je sedaj na Dunaju. Na podnožju je tudi vas Obrje ali Obvirsko (Obvirje), odtodi nemški „Ebriach“. Pod vrhom so kopali svinec, tam je tudi okapnica in meteorološko opazovališče, nekdanj rudarska hiša. Z vrha je krasen razgled posebno na solčavske planine. Ob solčnem vzhodu se vidi takšna zarja, kakor pri Sv. Marjeti na Golem (nad Igom). Na vrhu je sedaj nova postaja z anemometrom.

Vrhu vsega tega je izdalo marljivo, čilo društvo še „Poročilo o II. društvenem letu 1894“. V Ljubljani 1895. Tiskala „Národna Tiskarna“. Str. 41. To poročilo obsega poleg društvenih vestij še naslednja dva spisá: Kocbekov: „Dr. Johannes Frischauf“ (s podobo), in Orožnov: „Prvi hribolazci na Triglav v dobi 1778 do 1837“. Ta velezanimivi spis, ki je najpreje izšel v našem listu (gl. letošnjo 1 št.) in se bode

nadaljeval, bi zaslužil, da ga več slovenskih razumnikov čita, nego ima planinsko društvo članov. Nazadnje sledita „Ziznamek potov Slov. plan. društva“ in „Imenik članov Slov. plan. društva“. Vseh članov, šteje društvo 279, med temi 2 častna in 7 ustanoviteljev. Podružnice ima planinsko društvo do sedaj v Savinski dolini, Kamniku in Radovljici.

Rezijanski katekizem. Prejeli smo od g. Loschija, ki je prevel na laščino tudi že Sketovo slovnico, to le knjižico: Dott. G. Baudouin de Courtenay, già professore nelle università di Kasan e di Dorpat: Il catechismo resiano. Con una prefazione del Dott. Giuseppe Loschi. Udine Tipografia del patronato 1894. Str. 113 mal. 8°. Cena za izvod 1 lira in 50 centezimov. — Dasi ta nova izdaja ni nič družega nego transkripcija Baudouinove, kar nam sicer kaže tudi že naslovni list, in dasi tudi uvod ne podaje nič novega, ampak je sestavljen zgolj na podlagi Baudouinovih razprav, vendar toplo priporočamo lično tiskano in opremljeno delce zlasti laščini večim Slovencem, ki se hote seznaniti z jezikom pozabljenih naših bratov Rezijancev; in to storimo tem rajše, ker vemo, da so Baudouinova dela le malokomu pristopna. Predgovor sega do 42., katekizem sam do 82. str., odtod do konca pa majhen slovarček.

Slavische Anthologie. In deutschen Uebersetzungen. Mit Einleitung von Gregor Krek. S tem se za to pot kar na kratko opozarjajo čitatelji na znamenito knjigo, ki je izšla v znanj Cottajevi »Bibliothek der Weltliteratur«, katere vsaki zvezek, trdno in lično v platno vezan, velja samo 1 nemško marko. Obširnejši razgovor, kakeršnega je tako delo vredno, priobčimo prihodnjič.

»Oesterreichisch - Ungarische Revue« (Herausgegeben und redigirt von A. Mayer-Wyde Wien.) je prinesla v letošnji 3. št. v oddelku: »Geistiges Leben in Oesterreich und Ungarn« na polčetrni str. ta-le s pisateljsko šifro P. v. R. podpisani sestavek: »Dr. Jos. Vošnjaks Gesammelte dramatische und erzählende Schriften.« Gospodu P. v. R-u smo prav hvaležni, ako namerja seznanjati nemški svet z našim duševnim napredkom. Vender bi želeli, da bi to storil v bolj splošnih, sicer ne tako podrobnih, zato pa bolj obsežnih pregledih, kateri bi podajali kolikor toliko verno sliko o našem prosvetnem položaju. S podrobnim razpravljanjem posameznih pisateljev in njih del bode i nam i Nemcem, ki se za nas zanimajo, malo ustrezno. Tudi nam ne ugaja dolgovežni, na tisto preklicano uradno nemščino spominjajoči slog in poveljiljivi, semtertja nekoliko bombastiški ton.

»Die Zeit«, na Dunaju izhajajoči tednik, ki se odlikuje po svojih treznih, preišljenih sestavkih, je prinesla v 21. in 22. letošnji številki članek: »Die Slovenen. Von einem Slovenen«, ki se ne bavi z našimi političnimi, prosvetnimi in gmotnimi razmerami tako razborito, s tako vzvišenega stališča in vendar zopet tako stvarno, da si ne moremo kaj, da ne bi svojih rojakov še posebej nanj opozorili. »Slov. Narod« je pravo ukrenil, da ga je podal svojim čitateljem v slovenskem prevodu. Po naših mislih bi čital ta članek s pridom tudi bodoči spisovatelj naše pragramatiške slovstvene povestnice, ker bi ondi našel nekoliko izvrstnih vodilnih idej in takih novih nazorov, katerim se bode nehote uklonil vzpričo njih zdrave logike.

Šesto letno poročilo podpornega društva za slovenske visokošolce na Dunaju. Poročilo se završuje s tem-le pozivom: »Po takem smemo upati, da nam ostanejo zvesti stari podporniki, ali obračamo se tudi do drugih prijateljev slovenske mladine in narodnega napredka s prošnjo, naj blagovolijo pospeševati društveni namen. Posebno pa pozivljemo v svoje kolo bivše dunajske dijake, ki sami najbolj vedo, kako se študira v daljnem velikem mestu, kjer postaje vse vedno dražje, nekdanjih zaslužkov